

SEMANATORUL

ORGAN INVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unu comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

A B O N A M E N T U L
80 lei anual

Transferările din lege

de Eug. Răducu

Vom ajunge încurând ca în fiecare județ să nu se mai găsească decât 2-3 posturi vacante pentru transferări.

Ce se vor face soții învățători, atât de numeroși la candidaturile vacante?

Vor fi satisfăcuți 2-3, iar zeci și sute vor aștepta detașările și transferările viitoare, așa că prima dispoziție din legea inv. primar va deveni inoperantă scopului cea reclamat-o altădată.

În schimb, situația soților despărțiți va continua să preocupe sferile duioase, iar opinia publică va svâcni în spasmele de nefericire ale căminelor răsfirate.

Ca un complement la acestea, fatal se va produce următorul reviriment:

1. Apropierea soților devenind inoperantă va rămâne al 2-lea considerent la transferări; iar „gradul”, care a format ierarhia ordonată a corpului învățătoresc, își va ocupa locul din trecut — în fapt și în lege — de prim considerent la mișcările de personal.

2. Zelul căsătoriilor — între învățători și învățătoare — va

scădea brusc limitându-se pe viitor la cele din aceeași localitate, care și-au găsit împrejurările firești deja create, fără un pe aviz de transferare.

Căsătoria nu va mai fi un suport moral pentru înfruntarea crizei materiile care adună 2 salarii spre a înlesni o masă, o îmbrăcăminte sau o casă. Ea va sta în viitor în fața altui discernământ, cu totul din alte calcule și poziții diferite de învățământ.

3 Se vor împuțina transferările.

4 Numai la detașări vor fi preferați în primul rând soții învățători.

Preludiul celor de mai sus l-a format hotărârea comitetului central al asociației în consiliul recent din luna Ianuarie: „Gradul cel mai înalt să rămână primul considerent la transferări”.

Cu toată abținerea d-lui D. Toni dela votul acestei hotărâri, în această direcție se va impune modificarea legii învățământului primar în viitor, cu privire la transferări.

Cuvânt și palavră

O caracteristică fundamentală a vremii de față, este foamea de cuvânt.

Intrunirile se țin lanț și se bucură de frecvență mare; cărți și gazete — mai ales politice — se tipăresc zilnic și nenumărate și se mențin fiindcă se citesc.

La oricine și la fiecare pas, există o curiozitate insaturabilă după ceva nou, ca formă și consecințe.

Deaceia, fiecărui salut, urmează banala expresie: „ce mai e nou?”.

Setea după acest ceva „nou” este o slăbiciune iremediabilă a maselor, pe care, agenții politici o speculează la exces, în orice situație morală — mai ales — s'ar afla.

Demagogia deșanțată, ultimul stadiu al democrației... ideale are la bază tocmai acest curios fenomen spiritual, iar consecințele sociale, materiale și morale, ale acestui fenomen, sunt multe și grave.

Întâi, goana după posibilitatea de a trăi din focul cuvântului; goana după titluri, implicit, situații sociale.

la ei se așteaptă mult. Iată cum se exprimă d. profesor Radu Petre în această privință: „Pe cărarea luminată de știință, va trebui să se simtă glasul celui care știe să însușească, a celui care are darul să stărnească vibrațiuni în sufletele copiilor, călăuzindu-i spre firul activității practice, făcându-i să cerceteze și să înbească cu nesațiu natura cu tot ce e cuprins în ea.

De remarcat: în lucrarea de care ne ocupăm, d. profesor Radu Petre ne redă numai încercări și experimentări pedagogice făcute în școala românească.

Lucrarea cuprinde 5 capitole: 1) Programele școlii active; 2) O nouă orientare în pedagogia intuiției; 3) Calendarul școlii; 4) Calendarul florilor și 5) Aspecte educative ale grădinei școlii.

Lucrarea d-lui profesor Radu Petre este de o valoare încontestabilă pentru noi dascăli și pentru aceasta o recomandăm cu multă căldură tuturor colegilor din județ și în special aceluia care se prezintă la examenul de definitivare și înaintare.

Se găsește de vânzare la tipografia „Artistica” P. Mitu-Pitești și costă 30 lei.

Cei care doresc a o procura sunt rugați să ne anunțe spre a face o comandă comună prin librăria „Progresul învățătoresc”.

I. Lupu-Roșleju

În fond, o ambiție regresivă pentru societate, prin consecințele sale. Pentru că morala o ajustează sau o interpretează fiecare cum vrea, disprețuind bunul simț și veritabila morală, iar inteligența și cultura sunt compromise ridicându-se în schimb la rangul de virtute superficialismul semidocților, nepotismul și toată gama reprobabilă a uzanțelor actuale, prin care libera circulație a valorilor în societate este asigurată... se zice!

O perspectivă structurală, nu a complexului ierarhiei sociale, ci numai a unei instituții din acest complex este revelatorie.

Apoi, goana după titluri, refren al foamei cuvântului, are și altă consecință mai gravă. Prin mijloace a căror logică și morală este sub orice critică, realizează peste posibilitatea de plasare în ierarhia socială, un surplus înspăimântător de titrați, cari în lipsa altor ocupații, și în așteptarea eventualelor schimbări de regimuri populează demonstrații politice, pompează veninul urei și desnașdejdiilor lor în fițiuci politice și se pretează la execuția unor roluri de marionete, în jocurile ambițioase și stupide ale unor idoli mizerabili, imorali, semidocți în realitate — al căror cuvânt și acțiune, seamănă scepticism în psihologia mulțimei, iar în gospodăria țării, jaf neșinat și sărăcie. Fără să mai discutăm nădejdiile pe care marea mulțime, le mai poate pune în elemente care — silite de împrejurări sau conformându-se unor realități psihice personale sau sociale — ies din arena circuitului politic în acea ierarhie socială, compromise complex moral.

Astfel mii de titrați, candidați pentru câteva zeci de locuri, avocații se sbat în mizerii, dascălii cutreeră țara zădarnic în căutarea pâinei zilnice, teologilor li se face părul coalei în pribegia după nepoate de parohii și parohii... Iar câmpiile întelenite de rugă și mărcini, desăvârșesc panorama paraginei, peste care vânturi din ce în ce mai amenințătoare, poartă refrenul tendinței de a trăi din cuvânt; politica de ciolan, șomajul, comunismul etc.

Nu suntem contra purtătorilor de cuvânt.

Popoarele și civilizația, prin ei trăesc. Dar numărul lor mare, lo-
urmează la pag. II-a

Alte înfăptuiri în spiritul școlii active

de d. prof. Radu Petre

D-l Radu Petre, un distins profesor de pedagogie, se ocupă cu asiduitate cu experimentări în spiritul școlii active. După experiențe și cercetări a dat publicității, în anul 1930, lucrarea intitulată „Experimentări și realizări în spiritul școlii active”.

După alte cercetări și experimentări, eminentul profesor de pedagogie ne prezintă o nouă lucrare intitulată „Alte înfăptuiri în spiritul școlii active” care este continuatoarea celei din 1930.

Chiar domnia sa — în prefață — afirmă: prin această lucrare, nu fac altceva decât să continui preocupările mele din domeniul pedagogiei practice, fiind convins că, principiile pedagogice oricât de bine ar fi fixate de știința educației, nu-și au valoarea dacă nu sunt confirmate și de experiența aceluia care lucrează în laboratoarele vieții școlare”.

Desprindem din prefața lucrării un adevăr care merită a fi remarcat: Dacă este greu de creat o originalitate în laboratoarele de știință pedagogică,

unde se cere o cuprinzătoare intuiție, isvorată din cultură adâncă și din cunoașterea perfectă a realităților sociale, care să dea sbor minții să făurească noi concepții despre educație, în domeniul pedagogiei practice, se pot înfăptui multe lucruri bune, chiar și de cei mai modești învățători; ba se poate întâmpla ca în mintea multora dintre cei mai destoinici pe care-i are neamul nostru, să licărească o idee pedagogică nouă pe care știința pedagogică are îndatorirea de a o întemeia și raționaliza, spre a deveni apoi un bun comun.”

Desigur, pedagogia nouă tinde ca tot ce se învață teoretic să fie verificat prin practică. „Practica trebuie pusă în concordanță cu știința. Acesta este un postulat de care trebuie să ținem seamă orice doritor de reînnoire în domeniul vieții școlare” spune d. Radu Petre.

Și pentru punerea în practică a pedagogiei școlare cei dintâi chemați sunt învățătorii. Ei sunt aceia care trăesc veșnic în mijlocul școlii și de-

urmare din pagina 1-a

logica lor dubioasă, superficialismul pregătirii lor intelectuale și lipsa completă a personalității lor au făcut ca existența lor să constituie un grav pericol național și social.

Care mai este oare, în această situație, garanție unui cuvânt plin de gând și simțire curată în care mulțimea să creadă?

Ce garanție logică și morală mai prezintă opinia „publică”, alimentată și formată exclusiv din aceste elemente?

Cine mai poate crede oare în această opinie publică, care la scurte intervale lansează mediocrități pe care le ridică la rangul de idoli, pentru ca puțin după aceia să-i întâlnești de-o obrăznicie revoltătoare — pe culoarele instrucției sau la boxa acuraților, târâți aci, de interese murdare meschine și pe care le-au deservit.

Foamea de cuvânt ar fi imburcătoare, dacă raportul dintre calitatea și cantitatea cuvântului n'ar fi invers proporțional.

Cantitatea crește, iar calitatea scade pentru că propovăduesc toți nechemaii. Toți neisprăviții sunt accesibili câmpului politic, unde această foame este mai accentuată. Nimeni nu vorbește când trebuie și chiar când vorbește, nu face aceasta cu conștiința clară că împlinește o misiune care va folosi și colectivității.

Trăim azi într-o lume falsă; într-o lume ideală, imburzeala după pâinea din cuvânt n'ar mai fi.

Și lumea aceasta ideală, va fi o realitate, în măsura în care, tânăra generație și marea mulțime, va ajunge să despartă cuvântul de palavră.

Emil Mutulescu.

Citiți ziarul

„SEMANATORUL“

O SARBATORIRE

Nu este vorba de o sărbătorire oarecare, ci de sărbătorirea unei personalități de elită — în adevăratul înțeles al cuvântului — care se numește Romain Rolland.

E un eveniment destul de important, care nu poate trece fără a fi evidențiat, întrucât fericitul care a ajuns vârsta olimpică de aproape 70 de ani, e un reprezentativ bine definit al lumii moderne de azi.

Istoria, în cursul ei deasupra omenirii, acordă câteunora dintre pasagerii vieții pământești distincțiuni de invidiat; fie prin calitățile rare sau vastitatea și multilateralitatea activității, fie prin longevitate. Desigur, o excepție — binemeritată — s'a făcut cu Romain Rolland, care a fost înestrat cu un spirit pătrunzător — prin care și-a însușit o cultură vastă și a desfășurat o activitate multiplă și intensă precum și cu o viață destul de lungă. Nici că se poate o recompensă mai potrivită, nici că se poate o încrustare mai adâncă și mai reliefată pe filele istoriei eterne.

Cu această ocazie fie-ne îngăduit să evidențiem viața, opera, lădelle și realizările acestui mare om, care reprezintă modernismul secolului XX-lea.

S'a născut în anul 1868 în localitatea Clamecy. Părinții săi l-au îndrumat pe drumul științei, cu toate că micul Romain dovedea mare înclinație spre arte și în special spre muzică. Din îndemnul tatălui său s'a înscris în 1886 la politehnică și, concomitent, a urmat și literile, pe care le-a studiat cu multă dragoste și pasiune. Drept răsplată pentru studiile sale și-a trecut cu succes doctoratul în litere în 1895 tratând teza: „Originile teatrului liric modern”. Dragostea sa pentru literatură l-a îndemnat să ajungă — mai târziu — literat și dramaturg consacrat în literatura franceză.

După ce a obținut doctoratul și s'a incredințat catedra de conferențiar la Istoria Artelor dela „Ecole Normale” unde a activat și ca muzicograf.

În 1898, Romain Rolland a dat

la iveală prima s'a producție artistică, piesa Aert. După această încercare au urmat o serie de lucrări, în cea mai mare parte filozofice: Triumful rațiunii (1899), Danton (1901), 14 Iulie (1902), Teatrul poporului (1903), Va veni timpul (1903), La Montespan (1904).

Potrivit înclinației sale artistice și muzicale a cercetat viața artiștilor și muzicanților celebri, despre care a publicat studii și biograjii foarte interesante: Viața lui Bethoven (1903), Viața lui Mikhail Angelo (1905), Muziciens d' Aujour'hui (1908), Muziciens d' Autrefois (1909), Hendel (1910), Viața lui Leon Tolstoi (1911), Volaj muzical în țara trecutului (1920).

În literatură o rămas nemuritor prin valoroasa capodoperă „Jean Christophe”, scrisă între anii 1905-1909, prin care s'a făcut cunoscut lumii întregi. Romanul acesta, scris în 10 volume, evidențiază admirabil dragostea lui Romain Rolland pentru idolul său scump „muzica”.

Romain Rolland a încercat să întruchipeze aspirațiile, iubirile și urile, într'un erou a cărui viață a deschis-o. În „Jean Christophe” a vrut să realizeze „Weltburgerul” (cetățeanul mondial) al romantismului german. Deasupra rasei și-a națunilor, caută să înghebe în el, prin „divina Muzică” o sinteză a Occidentului și dacă înțelegem prin Occident nu-mai pe acel modern trebuie să spunem că a reușit... adică, Jean Christophe rezumă Occidentul acela care înseamnă ceva mai mult prin pasiune, sentimentalitate morală, decât intelectual. pură. „Jean Christophe” e șira spinării a întregii opere a lui Romain Rolland. Tot ce a scris se situează numai față de dânsul ca niște catene secundare față de muntele central. E un fel de portretizare în genul lui Plutarh, în care o grijă de fiice clipă pentru eroism susține tot personajul.

Opera s'ar fi putut reduce exact la jumătate, deoarece cealaltă e numai polemică de un in-

teres strict momentan, contingent, pe care scurgerea timpului a micșinat-o Oriunde însă vorbește de muzică. Rolland e desăvârșit, și momentele de creație ale muzicantului Jean Christophe, deșteptarea înceată a genului său latent, șuvoiul muzical care crește, sunt realizări definitive, ca și paginile pregnante ale copilăriei.

A scris și o lucrare umanitaristă intitulată: „Au dessus de la meele”. (De-asupra încăerării în care ne apare ca partizanul păcii, dar prea încrezător în ceia ce reprezintă. Criticată de unii, admirată de alții, lucrarea lui Rolland a însemnat ceva pentru vremurile critice de atunci. Apucând pe calea aceasta a devenit aderenț convins al internaționalei III-a și s'a împrietinit cu Lenin de care s'a despărțit în timpul războiului.

În timpul războiului a scris: „Către popoarele însângerate” (1917) și Breugnon (1917).

După război a mai scris o mulțime de lucrări: Clerambault (1920), Precursorii (1924), Focul dragostei și al morții (1925), Mahatma Gandhi (1926), Les Leonides (1928) precum și o serie de volume intitulate „Anette et Sylvie”.

Tot după război a început să se ocupe și de politică, lucru ce nu-l făcuse până atunci.

În 1916 i s'a decernat premiul Nobel, ca binemeritând pentru munca titanică și rodnică, luminată de idei și convingeri strălucite, încununată de rezultate frumoase.

Deși Roland e un scriitor sentimental și moral a luat contact și cu civilizația pur intelectuală; altfel nu se explică incursiunea sa în domeniul tradițiilor orientale, dovedită prin următoarele lucrări: Viața lui Gandhi (pe care-l consideră animatorul Indiei Noi), Viața lui Ramakrishna (reprezentantul spiritualității hinduse) Viața lui Vivekananda — elevul lui Ramakrishna.

Secretul operelor rollandiene se crede a fi Afacerea Dreyfuss, care l-a interesat pe Romain Rolland de aproape fiind un luptător fervent în această direcție.

Toată viața și opera lui, ulterioare afacerii Dreyfuss, au fost

Nuvela în... extremis

Fenomenele — indiferent de natura lor — care la prima vedere par niște paradexe, în urma unei observațiuni mai atente, încep să îmbrace haina lor adevărată. La fiecare pas, în ritmul timpului ce străbatem se întâlnesc astfel de fenomene. Și parcă-i și firesc! Mîntea nîmănu în acest secol zis al „vitezei” și adăugăm, al tuturor turpitudinilor și posibilităților, nu mai are timpul necesar cerut de anumite probleme, pentru ca să fie rezolvate cât mai temelnic și cât mai cu gust.

Se pare că principiul — relațiv la maximul de randament — care în mecanizarea fenomenelor fizice se aplică cu deplin succes, caută, să se impună și'n unele direcții, cărora numai bine nu le cauzează. Timpurile care altădată au însemnat eroism în viața culturală a omenirii, azi par în mîntea tuturor un basm cu trăsături metafizice. Nimeni în această epocă de desmăț cultural nu-și mai închină viața unei idei. O astfel de atitudine ar fi luată drept aberațiune, consecință legitimă a unei lipse de înțelegere a toului ambient. Diletantism integral în toate.

În preocupările spiritului omenesc în afară de unele cazuri izolate, pr-

mează economicul și politicul. Aceste două — economicul și politicul — sunt manifestări care par a cuprinde tot ce poate avea omul, acest animal superior — mai de pref. Celelalte preocupări capitulează pe timp ce câștigăm un loc mai înaintat în vreme. În deosebi economicul, azi domnește cu prerogative absolute. Moda iarăși, această hidră ce în toate timpurile își are pionerii ei, pe lângă toate celelalte racile, caută să ne guverneze. Și izbutește fiindcă așa e croită mentalitatea speței umane. Gustul omenesc din toate frământările sufletești — indiferent de natura lor — ia celace-l mai nou, cu toate că valoarea intrinsecă a lor poate să fie de-o factură inferioară celor premergătoare. O remarcă, ca o complectare a acestei aserțiuni, trebuie făcută. Voga (la vogue) unui anumit lucru, a unei anumite creațiuni pare a fi de scurtă durată. Setea, aviditatea individului de nouitate este boala vremii. Scurta durată de care am amintit, în unele împrejurări e bine venită, iar în altele nu cauzează decât desechilbru și promiscuitate. Dacă acest fenomen de scurtă durată s'ar aplica, sau mai bine zis s'ar întâmpla și problemei

ce am ridicat-o în aceste rânduri, ar fi ceva imburcător; nu pentru că m'ar satisface pe mine, ci pentru că ar veni în ajutorul unei spețe ce poate are mulți admiratori.

În rezumat; moda în general și economicul în special, aceste două condițiuni dirijează întreaga activitate omenească în acest ev, unde fatal trăim. Acestora li-se justapune într'o mai mică măsură utlul. Categori, că dacă cele două condițiuni dau tonul în toate creațiunile, fatalmente vor călăuzi, sau vor fi determinante și'n literatură, pictură, sculptură, etc. După felul cum am pus problema, din felul cum am aranjat premisele reiese că, creațiunea artistică e în funcție de economic, sau cu alte cuvinte, de ban. Nu cred să se erijeze cineva în numele nu știu căre-i teorii să susțină altfel. Excepții, ordinea cronologică a timpului ne poate cita, dar prin însăși calitățile lor scumpe ele sunt prea rari ca pe baza lor să putem crea legi. Un Goethe, un Schiller, un Descartes, un Byron sau un Kant au avut tot confortul material ce li-se cerea pentru a se ridica deasupra tuturor mizeriilor zilei, având consecințe firești, creerea operilor ce vor rămâne adevărate perle ale gândirii omenești.

După cum se declanșează din cele

spus, relațiunea literară este în funcție de bani. Acest paradoxal lucru la primele constatări, își găsește acțiunea în nevoile firești ale vieții. Elementele cele mai indicate, dacă nu sunt prea categoric, sunt prin excelență pauperizate. Degeaba va avea X înclinație spre poezie sau Y spre esse-uri, pentru că grija pântecului îl va îndemna să se travestească scriind celace timpul îi cere, adică moda — subordonându-se astfel publicului cititor, înversând forța rolurilor. Întâmplarea a făcut ca să fiu martor ocular la un fapt destul de tragic, atunci când când cele mai însemnate edituri din București au refuzat editarea unui grup de poezii, care datorită felului în care erau scrise, întreceau cred cu mult bălbălele ce apar săptămănal sau lunar, prin foile purtătoare de slovă; pe motiv că nu se mai citesc. „Dacă ar fi roman, chiar de-o inferioară factură, l-am edita fiindcă azi se citesc numai romane”. A vă edita înseamnă să riscăm dar negustoria nu permite aceste lucruri! Odios răspuns! În acest fel de răspuns rolul editorului nu-i decât „negustor”. Ce poate face un astfel de om în situația de față? Este forțat să se modeleze după cum cere lumea, să lupte cu el pentru a-și putea agonisi cele indispensabile

determinate în întregime de aceasta.

Răsărit la răscrucea unor opinii și curente destul de opace și puternice pentru vremurile noastre, Romain Rolland reprezintă aspirațiile timpului și societății sub toate aspectele: social, etic, estetic și intelectual.

Ca teoretician se clasează alături de marii scriitori democrați: Rousseau, Victor Hugo, Leon Tolstoi, etc. „Dar dacă Romain Rolland ar fi fost numai un teoretician ar fi trecut între mulți alți scriitori ai democrației. Aceste aspirații însă, s'au alțuit la el pe un temperament extraordinar de cald, de generos, de comunicativ, care smulge o adeziune de la cetitor oricât de puțină inimă ar avea (Gh. Ionescu).

Romain Rolland este un umanitarist sentimental, o expresie a intelectualismului, care caută să evite rigurozitatea din firea umană prin valurile sonore ale muzicii. La baza umanitarismului lui stă o cultură vastă, formidabilă. „Un secol și jumătate de civilizație europeană se exprimă prin el. În „Jean Christophe“, Roland reunește adâncimea germană, claritatea și vivacitatea franceză, cu simțul formei și al nobleței italiene.

El tinde spre avea formulă de „Cetățenie mondială (Weltbürgerchaft) care a fost un leit-motiv al romantismului german și în special al lui Schiller. Din opera și ideile sale reiese că e continuatorul a diferite mișcări europene, care au ca trăsătură comună, antitraditionalismul: a) doctrinele democratico-umanitare ale Revoluției franceze, b) Aufklärungul german, c) muzica romantică și d) esteticismul tolstolian.

Privindu-i în general viața, opera, ideile și realizările, conchidem: Romain Rolland e reprezentativul modernismului actual sub toate aspectele lui, e un umanitarist sentimental, un democrat teoretic și temperament muzical. Datorită vastității și formidabilității culturii sale a creat opere și realizări demne; s'a remarcat ca scriitor, literat și dramaturg, a strălucit o catedră universitară la Sarbona.

Deacea, istoria trecând peste Romain Rolland i-a rezervat un loc printre personalitățile de elită ale lumii.

I. Lupu-Râjlețu

Insemnări

Din ochii tăi adânci ca marea
Cuminiți întunecați și mari
Săgeți ce-aprind mai mult credința
Tăcerea-mi tulbură!... Și ființa
Întregă, plină, se agață
De-această flacără de viață!
Și-ca un strop de apă rece
În vară pentr'un căldător
Privirea ta-mi strecoară'n suflet
Fiori și taina neînțeleasă
A fulgerului trecător!..

Tu știi ce dulce e iubirea!
„Și când grăbit—arunci privirea
Să'n crucișeze pe a mea,
Nădejdi ascunse aprinzi în mine
Și nu mai vreau nimic în lume...
Tu singură ești lumea mea.

E mort în mine orice chin
Căci inima-ți îndrăgostită
—Ca și albina după floare—
Nu mi-a lăsat o tulburare!
Ai strâns în ea orice suspin.

Iubește-mă!.. Și'n pacea sfântă
A serilor de iarnă lungi,
Tu leagănă mereu, tăcută
Și cântece de dor să'ndrugi
Iubirei noastre'n firipate
In goana anilor ce trec.

Și'n inima-ți îndrăgostită
Focul să-l fii mereu aprins,
Să nu se stingă—cum apune
In lume orice vis.

Emil M.

Către colegi

Colegele și colegii sunt rugați să ne trimită articole care să oglindească cât mai multe chestiuni învățătoresști. Despre celace ne interesează pe noi dascălii se poate scrie foarte mult, întrucât sunt foarte multe probleme de actualitate care trebuiesc desbătute.

NECROLOG

În noaptea de 4 spre 5 Februarie s'a stins din viață colegul Mustafa Abduraman.

S'a stins pe neașteptate deși avea încă multă dragoste de muncă. A părăsit lumea pământească, pe soția și prietenii săi, după o activitate dascălească de 30 de ani.

Mustafa Abduraman s'a născut pe pământul Dobrogei la 20 Iulie 1886.

Școala primară a făcut-o la Medgidia iar studiile secundare la Constanța. După terminarea cursului secundar și-a continuat studiile la școala normală superioară din Istanbul.

Pe baza studiilor sale, M. Abduraman putea să ocupe un post însemnat în învățământul secundar din Turcia, dar a preferat să revină în mijlocul aceluia dintre care se ridicase, pentru a contribui cu toată puterea sa de muncă și învățătura ce o căpătase la îndrumarea și luminarea maselor din Dobrogea.

În anul 1909 a fost numit profesor la gimnaziul musulman din Constanța iar după aceea a trecut la seminarul musulman din Medgidia unde a funcționat până în 1914. În anul 1914 a părăsit catedra de profesor de la seminarul din Medgidia și s'a înrolat ca dascăl în orașul Bazargic unde a contribuit cu toată dragostea la luminarea tineretului musulman.

A funcționat întâi la școala No. 1 apoi a trecut la școala primară turcă „Numune“ unde a funcționat până când moartea nemiloasă la secerat dintre noi.

În timpul campaniei din 1916-1916, Mustafa Abduraman a trecut de pe catedră pe front unde a luptat ca un brav ostaș, alături de soldații noștri, și pentru care motiv a fost și decorat.

Ca învățător punea mult suflet și multă dragoste pentru luminarea tinerilor ce-i erau încredințați.

Drept răsplată pentru munca sa, sub trecuta guvernare liberală, a fost numit inspector la școlile confesionale musulmane. Atunci, prin intervenția lui s'au înființat foarte multe posturi de limba turcă iar învățătorii de limba turcă au fost trecuți în bugetul statului.

A tradus cărți din limba română în limba turcă de care se folosesc învățătorii și elevii turci.

Trecând din viața pământească în necunoscutul imperiu al morții, Mustafa Abduraman lasă un gol resimțit în învățământul confesional musulman.

Cu această ocazie transmitem îndureratei soții a defunctului sincerele noastre condoleanțe.

Fie-i iărâna ușoară aceluia care a fost Mustafa Abduraman.

Semănătorul

Răutăți

Unul „tip de femeie“

Doar fiindcă te-ai simțit vizată
Te-ai hotărât să'nțepi, surată..
Dar, oricât te-a frământat chinul,
Constat că prea fi-e slab venitul!

Lui T. P. fire impresionabilă
care a prevăzut chiria D-nei S.

A nu se greva bugetul
Era ordin scris; dar dânsul,
Neputând suporta plânsul,
Il suportă... comitetul!

...Și încă o stea...
(fragment)

Tu ai fost astru cu renume
Dar lumea a fost prea ingrată..
„Atunci“ nu te-a cam văzut nimeni,
„Azi“ nu te cred.. c'ăi fost.. odată!

Oricui (tardivă?)

Când nu obții acout din leafă
Filosoferzi cu... modestie;
...Revizorat sau băcănie?
(Căci prea te'mpiedică din poartă,
Dovlete, Șecher sau Brânzan!)

MEM.

Dela redacție

Calaboratorii noștri sunt rugați să ne trimită articole scrise citeț și pe o singură pagină a hârtiei. Articolele scrise pe amândouă paginile nu se iau în considerație.

Manuscrisele nepublicate nu se înapolază.

Revista „Sănătatea“

A apărut numărul 1, anul al XXXVI-lea, din revista „Sănătatea“. Acest număr este un adevărat giuvaer întrucât cuprinde articole foarte interesante scrise de cei mai destinși profesori-doctori. După trei decenii și jumătate de muncă intensă și asiduă pusă în slujba cultivării maselor față de noile probleme medicale, „Sănătatea“ a pășit în al XXXVI-lea an de existență.

Condușă de destoinicul Doctor Sigmund Sigma, revista „Sănătatea“ s'a menținut totdeauna la înălțime și nu a încetat o clipă de a fi sfătuitorul și îndrumătorul tuturor celor ce au ascultat-o.

Redacția și Administrația:

Str. Triumfului Nr. 7—București V

vieții. Iată cum și aici interesul mercantilor frizează, Azi când o lucrare este pusă pe piață spre a fi luată de publicul cititor, i-se dă un titlu cât mai sugestiv și aceasta numai pentru a se vinde. Se vorbește că un scriitor al nostru la prezentarea unui manuscris pentru tipărit, a prezentat editurii peste 50 — 60 de titluri sugestive, din care editorul să-și alegea. Ca rațiune puteau avea acest număr de titluri decât cea amintită. Acestor cauze cred că se datorește, dacă nu moartea, vegetarea unei specii din genul epic al literaturii și anume—nuvela.

Afară de rarile cazuri izolate care și acestea se pot număra pe degetele unei mâini nu poate fi vorba de-o astfel de producție literară.

Pe ici, pe acolo, în câte o revistă de specialitate, din lună în lună, sau în cel mai fericit caz săptămânal apare câte o nuvelă, concepută și acela în așa fel că-și vine desgușt cetind-o! Această specie literară, nobilă de-altfel prin felul ei—n'a rămas s'o cultive decât funcționarii de prin birouri, în orele libere și elevii din ultimele clase de liceu. Cu acești falși mucenici care prin accident au putut servi nuvele, nu poate fi mulțumită nuvela. Se poate ea menține în rândul celorlalte, creațiuni cu

care este înrudită? Aceasta este categorica întrebare ce trebuie să ne-o punem, dale fiindu-ne circumstanțele în care se găsește. Răspundem, nu! Nu, fiindcă acest gen dificil cere atâtă cumpănire, atâtă spirit de proporție și atâtă alegere încât nu orice neisprăvit poate s'o terfelească. Avem azi scriitori care poate până la prezentarea primului roman nici nu s'au gândit la literatură. Accidentul i-a făcut scriitorii și mai ales o nefericită inspirație.

Cred că un romancier, și am această țarie a opinii, nu poate deveni desăvârșit până nu trece prin purgatoriul uvelei.

D-l Cezar Petrescu, Liv. Rebreanu, Gala Calaction și mult regretatul Gib. Mihaescu prin nuvelă au ajuns la maturitate literară dându-ne astfel cele mai de efect romane. Nuvela e un satelit al romanului, dar totuși romanul s'a născut prin și din nuvelă. Când azi nu mai face nimeni, sau dacă sunt, sunt foarte puțini, artă pentru artă și când asistăm la acest lamentabil spectacol,—tentativa de-a pieri un gen literar așa de frumos,—ni se umple sufletul de durere cuprinzându-ne un regret, având în același timp prilej de-a ne aduce aminte călewa nuvele care formează nestimate pietre ale literaturii noastre.

Cine dintre cei cunosători de literatură, nu-și aduce cu deosebită plăcere aminte de „Irinel“? Cui nu i-se împletrește inima de teamă când își reamintește sentimentele depănate de D-l Liv. Rebreanu în nuvela „Haiticul de lup“? Care dintre noi nu simte un dispreț pentru avari citind pe „Hagi Tudose“ al lui Delavrancea? Multe gusturi rafinate în ale literaturii au fost satisfăcute de acest gen literar, atunci când erau scrise de condee competente. Citind pe „Popa Tanda“ al lui Slavici, fiind fără un pic de curaj și fără stramură de inițiativă, duhul acestor două calități se înfiripează în tine. Nu trebuie să uităm nici nuvelele D lui Al. Brătescu-Voineshti care au alins cea mai autentică perfecțiune. Se mai găsesc azi nuvelisti de talia celor citați? Mai poate egala cineva în nuvelă pe C. Negruzzi? Cine va mai putea crea azi opere din acest gen care să echivaleze cu „Alexandru Lăpușneanu“? Deodată nu cred, dar rezerv viitorului orice posibilitate, și aceasta pentru că nuvela nu-și mai are nici cetitori și nici slujitori. Azi nu se mai găsesc oameni care să moară în slujbă și de dragul unei idei. Tot ce se face azi, se face pentru bani. „Ce se vinde lucrăm, ce nu, fie ori cât de prețuit, de puținii înțelegători, nu

vom lucra“. Așa vorbea un literat prelin, care făcea pe romancierul înainte de-a ști să compună o c. p. În acest timp când în sezonul literar romanele apar ca ciupercile după ploaie, nimeni nu a avut curajul să tipărească nuvele decât un oarecare M. D. Ioanid dela Craiova. Nu știu sub ce formă au fost publicate! Pe cont propriu sau editate de „Adevărul“. E o chestiune interesantă...

El aruncă ca o ironie în publicul cititor cu două volume de nuvele, care sunt de-o extremă delicateță și scrise cu un deosebit gust artistic-literar. Cel indicați nu trebuie să lase nuvela să piară. Este o datorie a lor dela care nu trebuie să abdice. Orice motive s'ar invoca nu trebuie să învingă pe cele de datorie. Ținând trează și ducând către perfecțiune acest gen, în care nu oricine poate scri este mai mult decât o satisfacere a unei datorii, este o sacrificare—asta având în vedere timpul.

Să fie de dogmă, spusese unui om al cărui nume nu-l pot găsi acum, aceluia ce vor să deservească literatura și mai ales aceluia ce posedă acest excepțional dar: „Trebuie să trăim prin sacrificiu, să ne înălțăm prin sacrificiu“.

1 Febr. 1936

Cronica noastră

Știri

Examenul de definitivat se va ține irevocabil în luna Aprilie a. c.

La acest examen se vor prezenta: 1) Toți învățătorii cari au azi titlul provizor și 3 ani serviți efectiv în învățământ; 2) Cei cari au căzut la examenul trecut.

Candidații trebuie să se conformeze art. 118 din legea învățământului primar; să facă dovadă că:

a) Au predat o la școala completă cu 7 clase, cel puțin un an.

b) Au avut o frecvență regulată de elevi.

c) Au alcătuit și ținut în ordine carnetele individuale ale elevilor și au ținut la zi textele de pregătirea lecțiilor.

d) Au participat la 15 șezători culturale la care să fi ținut cel puțin 6 conferințe cu caracter local (cultural-social-economic).

e) Au predat la cursul de adulți.

f) Au făcut coruri cu elevii.

g) Au predat: învățătorii lucrul manual sau practica agricolă cu băieții; iar învățătoarele lucrul de mână și gospodăria la fete.

Candidații vor înainta cât mai urgent, revizoratului școlar dosarele cu actele doveditoare că au stagiul cerut și că îndeplinesc condițiile art. 118, aliniatele: a, b, c, d, e, f, g. Cei cari nu vor prezenta dosarele complete nu vor fi admiși la examen.

In noua lege de organizare a agriculturii învățătorii și preoții sunt socotiți ca agricultori. Ca atare se vor bucura de avantaje în circulația proprietății.

Reverindu-se asupra salariării preoților — nedreptății în ultima măsură de salarizare — ne bucurăm și noi de dreapta reparare făcută. Felicităm pe cei trei exponenți cari au produs intervenția: Pr. B. Zăinescu, G. Teodosiu și C. Angelescu.

Articolul „Să nu mai facă politică“ al președintelui nostru, D-l E. Răducu, publicat în pag. „Curentului“ din 20 Februarie a. c. a produs o lămurire deplină și a înviorat învățătoria conștiință de menirea sa socială.

Mulțumirile primite fac această dovadă.

D-l E. Răducu, președintele nostru, roagă pe toți colegii să înființeze cât mai multe cooperative școlare și să întărească asocierile cetățenilor în cooperativele și băncile populare existente. Asanarea cooperăției în urma conversiunii datoriilor va relinva acțiunea de credit în masa celor mulți; cooperativele școlare vor face educația viitorilor cetățeni.

Aceasta, drept răspuns atacurilor capitaliste pornite cu furie împotriva cooperăției și susținătorilor ei.

Biblioteca învățătorilor este deschisă în fiecare zi și servește cărți și colegilor dela sale. A fost instalată în localul școlii nr. 3 din Bazargic, dându-i-se organizația cea mai modernă.

Campania fațșă și ascunsă, dusă împotriva învățătorilor de elementele interesate ca să trăiască

din politică, se demască ici și colo mai ales în provincie, unde apașii presei sunt mai idiști și mai flămânzi.

Din cele 30 localități de școală nouă, 6 au început să funcționeze. Restul de 24 mai au încă lucrări de făcut. În primăvară se vor termina toate, dându-se funcționării.

Primăria orașului Bazargic și-a însușit proiectul de construcție al localului școlii primare Nr. 4 Așteptăm accelerarea lucrărilor.

In preajma alcătuirii bugetului pe 1936-37, ca în toți anii cifrele biroului din Ministerul de finanțe ezită să se concorde cu nevoile imperioase ale învățământului. De aceea profes. secundari se strâng în consfătuiri, își trimit reprezentanți în audiențe și asvârli formula gravă „a greveii“ ca măsură de obținere a unui rezultat mai mulțumitor.

D-l Eug. Răducu, președintele asociației noastre a fost convocat în consiliul asociației generale la București în ziua de Duminică 1 Martie a. c. pentru problema extrem de importantă și urgentă: „Situția învățătorilor în legătură cu viitorul buget“.

Domnul profesor d-r C. Angelescu fiind suferind de câteva zile, toată învățătoria se roagă pentru grabnica sa însănătoșire spre a-l vedea la Ministerul școlărilor supraveghind, încurajând și accelerând activitatea rodnică a învățământului românesc.

La revizoratul școlar Caliacra, plata gradațiilor aprobate prin ștat suplimentar, este pe sfârșite. Învățătorii jud. Caliacra nu mai au nicio restanță de plată din trecut. Li s'au dat bonurile pentru salariile restante din 1931, cum și cele din 1932. Li s'au distribuit titlurile pentru împrumutul dat Statului și așteaptă fe viitor numai regulata achitare a salariilor.

S'a intervenit la Minister pentru accelerarea inspecțiilor speciale pentru înaintarea la gr. II. Cerem și pe această cale terminarea inspecțiilor ce au mai rămas.

D-l revizor școlar I. Nedelcu a depus la Minister toată situația învățământului primar din jud. Caliacra. Incurând se va prezenta și D-sa la Minister pentru a lua confirmarea și a se face publicarea locurilor vacante la transferări.

Cărți necesare

Recomandăm cu multă căldură tuturor colegilor din județ lucrările domnului profesor de pedagogie Radu Petre:

1) Problema interesului și metoda centrelor de interes Lei 45

2) Experimentări și realizări în spiritul școlii active (1930) Lei 80

3) Rolul învățătorului ca factor de îndrumare socială—Lei 20

4) Alte experimentări în spiritul școlii active—Lei 30

5) Conducerea de sine a clasei—ediția II-a—Lei 50

Cei cari doresc a le procura să ne trimită adeziunile, indicând lucrările, spre a le comanda prin librăria „Progresul Învățătoresc“.

CULTURALE

Alexandria

Duminică 19 Ianuarie în satul Alexandria în asistența d-lor; I. Nedelcu revizor școlar și I. Mifulescu, subrevizor, cum și a unui public numeros, a avut loc desfășurarea ședinței cercului cultural „Abritus“.

În partea întâia, Înv. Constantinescu-Alexandria a predat la cl. II din intuiție. A vorbit apoi Înv. Stoica-Paragic, făcând recenziile lucrării d-lui I. Gabrea „Individualizarea învățământului“.

În continuare, Înv. Em. Mufulescu insistă asupra necesității metodei biogenetice în predarea șt. naturale iar Înv. Constantinescu—Cămilăru și Onea, asupra exercițiilor intuitive.

D. Revizor școlar Nedelcu, în complectare, vorbește despre individualizarea practică a învățământului. D-sa stăruie asupra cunoașterii individului, prin mijloacele necesare; fișe pedagogice și experiențe posibile în mediul social respectiv; asupra materializării acestei probleme prin crearea în șanul școlii și clasei de grupe de elevi în conformitate cu psihologia și inteligența lor, cu felul lor personal de a fi. În continuare, D-sa insistă asupra consecvenței învățătorului în misiunea sa, consecvența cu repercursiuni îmbucurătoare pentru educația școlară și socială.

Deasemenea, combate înlesnirea circulației unei valori sociale cu cultura unilaterală, educație în sensul ei unic veritabil și superior, presupunând personalitatea care la rândul ei impune dezvoltarea la maximum și armonică a tuturor aptitudinilor individuale, spre a putea exercita un comandament conștient și infailibil, din postul ce ocupă în ierarhia socială.

Principiul democratizării, aplicat, dă rezultate nefaste dacă utilizează valori unilaterale, ele putând fi prinse în angrenajul vieții sociale furtunoasă și impuse în posturi pentru cari idiosincrasia lor, pregătirea lor spirituală, nu-i indică în nici un caz. Un literat consacrat, poate fi un didactician submediocru; un inginer ireproșabil, un moralist sau literat super-superficial; un savant istoric, un om politic detestabil, etc. etc... Apoi D-sa discută chestiuni de ordin administrativ școlar.

După amiază, cu un fast tradițional în acest sat, ședința publică s'a desfășurat într'o atmosferă de contemplație și revelație chiar, cu un program bogat și variat, din a cărui execuție, singura concluzie obiectivă, este că la această școală se muncește intens și sistematic. Desprindem din programul ședinței publice; cântece naționale și populare pe 2 și 3 voci, jocuri naționale și de grație și piesa școlară „Urciorul fermecat“ admirabil executate și interpretate.

La sfârșitul programului d. director școlar V. Șecheru, subrevizor școlar, aduce mulțumiri oaspeților și sătenilor de al căror concurs totdeauna s'a bucurat în

plenitudinea cuvântului.

Școala primară Alexandria, pe drept cuvânt, merită a fi situată printre „școlile de frunte“ ale județului.

Bazargic

În ziua de 23 Februarie a. c. s'a ținut a treia conferință a cercului cultural „Regele Ferdinand I“ la școala primară № 1 din localitate.

La orele 10 dimineața a avut loc ședința publică în sala teatrului „Modern“ în fața unui auditoriu destul de numeros și select. Serbarea a fost deschisă prin rugăciunea „Tatăl nostru“ în tonul de elevii școlii primare № 1 sub conducerea pr. D. Popescu. După aceea d. Emanoil Papazissu, directorul școlii primare № 1, a vorbit despre „Importanța serbărilor școlare“. În introducerea, conferențiarul a evocat frumusețea și farmecul copilăriei, într'o formă poetică încununată de splendide alegorii și comparații. După aceea, d. Papazissu a arătat importanța serbărilor școlare, insistând asupra acestui punct. Drept încheiere a mulțumit spectatorilor pentru bunăvoința cu care au răspuns, prin prezența lor, la această manifestație culturală.

S'a desfășurat apoi programul serbării, select și variat. Am ascultat coruri frumoase (Am o pipă, Toarce lele, Trăiască România Mare), recitări distractive și instructive (Cântec, Strămoșii, La poliție, Scrisoare lui Dumnezeu, etc.) Nis'a prezentat un frumos tablou „Tabloul Florilor“ și un ansamblu de gimnastică.

S'a jucat piesa de teatru „Țăranul boier“.

N'au lipsit din program dansurile naționale, executate de către elevele școlii, în frumoase costume naționale, sub conducerea d-nei Adalgiza Pleș (Banul Măracina, Romanul, Țarina). Micuții școlari, în costume medievale, au executat baletul „Cadrilul“ care — deși lung — a plăcut prin finețea costumației și varietatea figurilor.

Cu prilejul acestei manifestații culturale învățătorii școlii primare № 1, au dovedit multă dragoste de muncă pusă în slujba culturalizării masselor.

La orele 15 s'a ținut ședința intimă, în localul școlii primare № 1.

Colegul Ion Olteanu, învățător la școala primară № 3 din localitate a ținut o lecție de cetire la clasa II-a cu subiectul: „Pătania lui Gheorghis“. Propunătorul a depus mult suflet în predarea lecției și a știut să transpună pe școlari, după momente, prin povestirea duioasă și impresionantă.

D-l Marin Bărbulescu, învățător la școala No. 1 ș'a dezvoltat conferința: „Interes și sforțare; legătura cu educația voinței“. Conferențiarul prin citate și exemple, a definit interesul și sforțarea, care au format în lumea pedagogică două școli aparte. Ceiace i-a scăpat d-lui Bărbulescu din vedere a fost concilierea dintre școala efortului și a interesului pe care o definește foarte bine pedagogul american John Dewey în pedagogia sa pragmatistă.

Ca o complectare a conferinței colegului Bărbulescu, d. Ahile Constantinescu face o expunere asupra problemei interesului în școala românească și în special în școala primară din Dobrogea Nouă. D-l Constantinescu, un cunoscut dascăl dobrogean, a dat sugestii interesante bazate pe experiențele domniei sale în domeniul școlar.

D. Ion Păunescu, învățător la școala № 1, a vorbit despre: „Studiul individualității și fișa individuală“. Bazat pe experiențele și studiile făcute la școala de aplicație de pe lângă școala normală din Deva, alături de cunoscutul profesor C. Sporea, d. Păunescu a expus conferința cu mult tact și cu lux de argumente. Domnia sa a insistat asupra metodelor întrebunțate în studiul copilului și a dat îndrumări de felul cum trebuie să se alcătuiască o fișă individuală.